

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 367/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDACTED], zastúpeného JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Tpo/12/2024 z 3. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

- Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1Tpo/12/2024 z 3. apríla 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.
- Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. c) a ods. 5 Trestného zákona.
- Uznesením Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0Tp/404/2024 z 22. februára 2024 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že jeho väzba začala plynúť 19. februára 2024 o 10.20 h. Väzba sťažovateľa nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka.
- Napadnutým uznesením krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že mu príslušným prokurátorom nebol doručený rovnaký návrh na vzatie do väzby, ako bol doručený okresnému súdu. Krajský súd síce tvrdí, že išlo o identický návrh, to sa však krajský súd podľa sťažovateľa s určitosťou nemohol vedieť a v súčasnosti to už ani nie je možné zistiť. V dôsledku uvedeného došlo k porušeniu princípu rovností zbraní a jeho v petite ústavnej sťažnosti označených práv.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru z dôvodu tvrdeného porušenia princípu rovností zbraní pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že návrh na vzatie do väzby, ktorý mu bol prokurátorom doručený, nemusel byť zhodný s návrhom, ktorý prokurátor doručil okresnému súdu.

8. Ústavný súd s odkazom na ustálenú judikatúru konštatuje, že aj v konaní o obmedzení osobnej slobody musí byť zabezpečená rovnosť zbraní (rozsudok Veľkej komory vo veci Mooren proti Nemecku z 9. 7. 2009, sťažnosť č. 11364/03, bod 124). Každá strana má mať vedomosť o tom, že boli predložené určité tvrdenia protistranou, a má mať reálnu možnosť vyjadriť sa k nim (rozsudok vo veci Lietzow proti Nemecku z 13. 2. 2001, sťažnosť č. 24479/94, bod 44). Obvinenému tak musí byť vo výsledku vytvorená reálna možnosť účinným spôsobom spochybňovať zákonnosť svojej väzby (II. ÚS 123/2021). Problematickou by z pohľadu ústavy či dohovoru v zmysle už uvedeného bola napr. situácia, v ktorej by obvinený bez vlastného zavinenia nemal možnosť vyjadriť sa k niektorej z rozhodujúcich okolností podmieňujúcich dôvodnosť väzby (pozri vec II. ÚS 288/2021, v ktorej sa sťažovateľ nemohol vyjadriť k novému uzneseniu o vznesení obvinenia, pretože predmetné uznesenie mu bolo doručené až po samotnom rozhodnutí o jeho väzbe).

9. Krajský súd v napadnutom uznesení (str. 5) uviedol, že v zápisnici o výsluchu sťažovateľa pred sudkyňou pre prípravné konanie z 22. februára 2024 je ešte pred samotným poučením a výsluchom sťažovateľa uvedené, že sťažovateľovi a obhajcovi bol krátkou cestou okresným prokurátorom doručený návrh na vzatie do väzby z 21. februára 2021, doručený okresnému súdu taktiež 21. februára 2024. Z uvedenej vety je podľa krajského súdu zrejmé, že návrh na vzatie do väzby sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručoval prokurátor, avšak taktiež je z tejto vety

podľa krajského súdu zjavné, že išlo o návrh z 21. februára 2024, doručený okresnému súdu v ten istý deň, t. j. išlo o návrh identický s návrhom, ktorý bol doručený súdu. Sťažovateľ, ako aj jeho obhajca mali teda pred výsluchom k dispozícii návrh prokurátora na vzatie do väzby a počas výsluchu sa mohli k nemu vyjadriť. V tomto smere krajský súd poukázal aj na stranu 4 príslušnej zápisnice o výsluchu, kde je uvedené, že po poučení bolo pristúpené k výsluchu sťažovateľa, pričom tento bol oboznámený so skutkom, ktorý mu je kladený za vinu, a jeho právnou kvalifikáciou, ako aj návrhom na vzatie do väzby. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že (1) návrh na vzatie sťažovateľa do väzby bol doručený jemu samotnému a jeho obhajcovi pred začatím výsluchu, ale (2) aj po poučení sťažovateľa bol sťažovateľ oboznámený s návrhom na vzatie do väzby.

10. Ako už bolo naznačené, ústavný súd sa v danej situácii musí presvedčiť, že sťažovateľ sa mohol oboznámiť s obvinením proti nemu, ako aj s dôvodmi, ktoré prokurátor predniesol v prospech toho, aby bol vzatý do väzby, a účinným spôsobom sa proti nim brániť. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia už na prvý pohľad vyplýva, že sťažovateľovi bola takáto možnosť reálne poskytnutá.

11. Sťažovateľ ústavnému súdu v podstate predkladá hypotézu, v zmysle ktorej by návrhy (návrh na vzatie do väzby doručený okresnému súdu a návrh na vzatie do väzby doručený jemu a jeho obhajcovi) nemuseli byť nevyhnutne identické. Aj ak by sa táto jeho hypotéza ukázala ako pravdivá (pričom bola krajským súdom presvedčivým spôsobom vyvrátená), sťažovateľ krajskému a ani ústavnému súdu neposkytol žiadny konkrétny argument o tom, na aké tvrdenie prokurátora nemohol reagovať, s akými vo veci podstatnými skutočnosťami sa nemohol oboznámiť a ako sa uvedené premietlo do narušenia princípu rovnosti zbraní. Ústavný súd pripomína, že princíp rovnosti zbraní nie je samoučelný – jeho podstatou je umožniť obvinenému oboznámiť sa s tvrdeniami prokurátora a mať možnosť na jeho tvrdenia účinným spôsobom reagovať. Sťažovateľ však pred krajským súdom a následne ani pred ústavným súdom nepoukázal ani jedno konkrétne tvrdenie či konkrétnu skutočnosť, s ktorými by sa nemohol oboznámiť, ale iba vo všeobecnosti uvažuje o možnosti, že by predmetné návrhy neboli formálne identické. Reálny a praktický zásah do svojich práv však nijakým spôsobom nenamieta, o to menej preukazuje.

12. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2024

Libor Duľa
predseda senátu